

Turinys

Kronika

<i>Kun. Artūras KAZLAUSKAS</i> Jūs juk esate mirę...	2
<i>J. MALINAUSKAS, J ŽEMAITAITIS</i> Bažnyčios pulsas	4
<i>Dr. Andrius NAVICKAS</i> Būti krikščioniu	6
<i>Livija PAKLONSKAITĖ</i> Bažnytinio paveldo muziejus...	7
Gyvybės langeliai?	8
Vaikų saugumas yra susietas su šeima	9
<i>Kristina MIŠINIENĖ</i> Kad jų akyse atgimtų viltis	10

Credo

<i>Vanda IBIANSKA</i> Šventasis Jonas Marija Vianėjus...	11
Kunigo laimė	14
<i>Kun. Kazimieras BRILIUS MIC</i> Vienatvė ir Jėzaus mirtis	15
<i>Kun. Danielius DIKEVIČIUS</i> Negera žmogui būti vienam	16

Didelės ir mažos kryžkelės

<i>Antanas SAULAITIS SJ</i> Mokėti būti vienam	18
<i>Zita VASILIAUSKAITĖ</i> Vienišumo skausmas ar vienumos dovana?	19
<i>Ieva VIENUŽYTĖ</i> Vienūžiai skirti bendrystei	21
<i>Ses. Onutė VITKAUSKAITĖ MVS</i> Priešybė ir vienybė	22
<i>Tomas VILUCKAS</i> Vienatvė – ne kliūtis	24

Už gyvenimą ir gyvybę

Kaip vaikai pavirsta angelais	26
Mirę negimusieji	27

Kaip vyrą ir moterį sukūrė juos

<i>Kun. dr. Kęstutis RALYS</i> Pirmąpradė žmonių bendruomenė	28
---	----

Gero kino kampelis

<i>Ramūnas AUŠROTAS</i> Vienatvės evoliucija	30
---	----

Atokvėpio valandai

<i>Giovannino GUARESCHI</i> Lenktynių motociklas	31
---	----

Iš redakcijos pašto

Ilgai gyventi ir nepasenti	33
----------------------------	----

Sveikata

Tiksliai apibrėžta kančia	34
---------------------------	----

Gyvenimas kaip senas vynas

<i>Vanda IBIANSKA</i> Ieškoti savęs	35
--	----

Mieli „Artumos“ bičiuliai,

kad ir kaip būtų, kad ir kas būtume – krikščionys katalikai ar laisvamaniai ateistai, lapkritį, regis, mums niekaip neįmanoma išvengti kaktomušos su mirties, anapusių realybe... Neįsivaizduoju ir šalta net (labiau nei Vėlinių vakaro gėloj) pagalvoti, o ką gi jaučia, mąsto tie vargšai ateistai, nuleidę galvas prie savo artimųjų kapelių?..

Tačiau kasmet lapkričio pradžioje, prisipažinsiu, mane labiau nei ateistai jaudina patys katalikai: kada gi pagaliau pakelsime galvas ir pažvelgsime į akis Motinai Bažnyčiai, kuri, prieš kviesdama nusilenkti mūsų mirusiesiems per Vėlines lapkričio 2-ąją, kviečia mus pakelti širdis į Dangų ir lapkričio 1-ąją švęsti Visus Šventus, t. y. visus mūsų brolius ir seseris, jau besidžiaugiančius Dievo artumoje, šlovinančius Jį ir dieną naktį užtariančius mus pas Jį! Tik pažvelkit, koks tekstas tądien skaitomas liturgijoje:

Paskui regėjau: štai milžiniška minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų giminių, genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo priešais sostą ir Avinėlių, apsisiautę baltais apsiaustais, su palmių šakomis rankose. Jie šaukė skambiu balsu:

„Išgelbėjimas iš mūsų Dievo, sėdinčio soste, ir Avinėlio!“ <...>

Tuomet vienas iš vyresniųjų ėmė man kalbėti: „Kas tokie yra ir iš kur atėjo tie, apsivilkę baltais apsiaustais?“ Aš jam atsakiau: „Mano viešpatie, tu žinai.“ Jis man tarė: „Jie atėjo iš didžio sielvarto. Jie išplėvė savo apsiaustus ir juos išbaltino Avinėlio krauju.“

*Todėl jie stovi prieš Dievo sostą
ir tarnauja jam dieną naktį jo šventovėje,
o Sėdintysis soste išskleis ant jų padangtę.*

*Jie nebealks, nebetrokš,
nebekepins jų saulė nei jokia kaitra.*

*Nes Avinėlis, kuris stovi prieš sostą, juos ganys ir vedžios
prie gyvybės vandens šaltinių,
ir Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių“ (Apr 7, 9–17).*

Ar begali krikščionis, išgirdęs tokį Dievo žodį, ir toliau bijoti mirties?!

Pala, pala, sakysit, negi visa ši „Artuma“ giedos tik tokias dangiškas giesmes?! Na, prisiminsime šiek tiek ir šventus bei dar nelabai, ir mirusius bei dar ne visai... Tačiau pagrindinę šio numerio svarstymų temą pasirinkome ir vėl gan skaudžią – vienatvę. Skaudi ji pirmiausia turbūt ne dėl to, kad vienišiemis žmonėms kas nors konkrečiai skaudėtų, bet todėl, jog mes užmirštam juos. Mirusiuosius tai bent kartą per metus visi prisimena, „aplanko“, o vienišuosius, vis dar gyvus? Ar nepažįstame tokių? Juk net ir parapinė mūsų pastoracija sutelkta į šeimą, o vaikai, jaunimas – sielovados prioritetai! Tik kažgi kurių daugiau bažnyčiose?.. Žinoma, vienužių „žvejoti“ nebereikia, jie ir taip numirs su sakramentais... Bet vis dėlto gal ir jų atžvilgiu reikalingas sielovadinis jautrumas? O galiausiai, ar mes patys, gyvendami laimingoje šeimoje, pastebime vienišųjų vienatvę? Ar galime kažkaip dalytis su jais savo laime?..

Nuolankiai, Darius Chmieliauskas

Viršelyje – Kristus Visatos Valdovas, apsuptas pranašų. *Theotokos Pammakaristos (Džiaugsmingosios Dievo Gimdytojos) bažnyčios (dabar Fethiye Camii mečetė) kupolo mozaika. XIV a., Stambulas, Turkija. Jono Malinausko nuotrauka*

